

55 uvedeného. Pro toto řešení mohl by konečně svědčiti i další předpis tohoto řu, že teprve potom se veřejně vyhlásí konečný výsledek skrutinia (sr. shora citovaný ř 14 čís. 2 zákona o volebním soudě), z čehož by bylo lze souditi, že až do doby skončení třetího skrutinia všechny předsevzaté akty volebních komisí zůstávají pouze jejich vnitřním jednáním, pro veřejnost však rozhodným jest teprve veřejné vyhlášení výsledku skrutinia. Této vyhlášce, která jest podle názoru nejvyššího soudu pouze správním aktem, bylo by i podle tohoto řešení přiznati pouze deklaratorní ráz, podobně jako vydání osvědčení členům Národního shromáždění, jež jest předepsáno v řu 55 odst. třetí zákona; tyto správní úkony nezdají se pro řešení dané otázky již přicházeti v úvahu.

Přes to, že nejvyšší soud při řešení otázky, o kterou jde, neupírá jistou oprávněnost i těmto úvahám, trvá přece na stanovisku zprvu vytčeném, odvozuje je, jak bylo dovoděno, z ustanovení ústavní listiny o svrchovanosti lidu. Projev tohoto svrchovaného lidu, jímž on svoji zákonodárnou moc přenáší na členy Národního shromáždění, dokončen jest odevzdáním hlasovacích lístků, a když tento projev jediné jest základem práv a povinností lidem zvolených členů Národního shromáždění, jest již od něho počítati všechny účinky se členstvím Národního shromáždění spojené, byť i on podle ustanovení zákona příslušnými orgány byl teprve nápotomně zjišťován, kontrolován a ve skutečnost uváděn. Všem těmto úkonům orgánů volby provádějících nepřísluší ze zákona žádná věcná pravomoc, ze které by se dala dovozovati práva na členství v Národním shromáždění a všem jest přiznati význam pouze deklaratorní. Poněvadž podle tohoto názoru jest za to míti, že obžalovaný již od skončení hlasování při volbě do poslanecké sněmovny konané dne 15. listopadu 1925 požívá členství v poslanecké sněmovně Národního shromáždění a tím i práva immunity, porušil zemský trestní soud v Praze oněmi stíhacími úkony, předsevzatými dne 16. listopadu 1925 tuto immunity. Bylo proto zmatečnii stížnosti generální prokuratury podle řu 33 tr. ř. vyhověti a podle řu 292 tr. ř. vysloviti porušení zákona v řu 24 odst. prvý úst. list., a poněvadž se stalo v neprospěch obžalovaného, bylo dotyčné stíhací úkony zrušiti a naříditi zemskému trestnímu soudu v Praze nové řízení za šetření předpisů o poslanecké immunity.

Čís. 2431.

**Ústavní listina (zákon ze dne 29. února 1920, čís. 121 sb. z. a n.).
Immunita.**

Členství v Národním shromáždění (ř 24 úst. listiny) nabývá se již samotnou volbou, nikoliv teprve složením slibu podle řu 13 zákona ze dne 29. února 1920, čís. 124 sb. z. a n. a řu 22 zákona ze dne 29. února 1920, čís. 121 sb. z. a n.

Otázku zda platnost či neplatnost volby působí v případě zrušení volby volebním soudem ex nunc či ex tunc, dlužno řešiti podle ustanovení zákona o volebním soudě.

Nezáleží na tom, kdy byl trestný čin spáchán, rozhodným jest pouze, že trestní řízení směřuje proti osobě zvolené za člena Národního shromáždění.

(Rozh. ze dne 25. června 1926, Zm I 232/26.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací uznal po ústním líčení o zmateční stížnosti generální prokuratury na záštitu zákona právem: Konáním hlavního přelíčení dne 27. listopadu 1925 v trestní věci proti obžalovanému pro přestupek proti bezpečnosti cti podle §u 488 tr. zák., vynesemím odsuzujícího rozsudku z téhož dne a předložením spisů odvolací stolicí k rozhodnutí o odvolání obžalovaného bez předchozího souhlasu senátu Národního shromáždění porušen byl zákon v předpisu §u 24 ústavní listiny ze dne 29. února 1920, čís. 121 sb. z. a n.; rozsudek okresního soudu v Hradci Králové zrušuje se jako zmatečný a okresnímu soudu se nařizuje, aby ve věci dále ve smyslu §u 24 ústavní listiny postupoval.

D ů v o d y:

O soukromé obžalobě Františka K-a na obžalovaného pro urážku na cti podané dne 8. září 1925 u okresního soudu v Hradci Králové provedeno bylo u tohoto okresního soudu trestní řízení až ku hlavnímu přelíčení dne 20. října 1925, v němž dne 3. listopadu a 27. listopadu 1925 bylo pokračováno, a tohoto dne vynesen byl rozsudek, jímž byl obžalovaný uznán vinným přestupkem proti bezpečnosti cti podle §u 488 tr. zák. a odsouzen nepodmínečně podle §u 493 tr. zák. za použití §u 266 tr. zák. do vězení na tři dny zaměněného podle §u 261 tr. zák. v peněžitou pokutu 150 Kč a k náhradě nákladů. K odvolání obžalovaného co do viny a trestu předloženy spisy krajskému soudu jako soudu odvolacímu v Hradci Králové, u něhož však k dalšímu jednání nedošlo, protože se ukázalo, že podle vyhlášky ústřední komise při ministerstvu vnitra o výsledku voleb do Národního shromáždění v Úředním listu republiky československé z 25. listopadu 1925, čís. 269, str. 5943 zvolen byl obžalovaný za senátora.

Konáním hlavního přelíčení dne 27. listopadu 1925, vynesemím odsuzujícího rozsudku a předložením spisů odvolací stolicí k rozhodnutí o odvolání obžalovaného v této trestní věci bez předchozího souhlasu senátu byl porušen zákon v předpisu §u 24 ústavní listiny z 29. února 1920, čís. 121, Sb. z. a n., podle něhož k jakémukoliv trestnímu (nebo disciplinárnímu) stíhání člena Národního shromáždění pro činy nebo opomenutí, nespádající do rámce §u 23 úst. listiny (s výhradou trestní odpovědnosti podle druhého odst. §u 24) jest třeba souhlasu příslušné sněmovny. Nesprávným jest právní názor, jímž se řídil okresní soud v Hradci Králové, že totiž poslancem po případě senátorem stává se zvolený teprve složením slibu podle §u 13. zákona z 29. února 1920, čís. 124 sb. z. a n. a §u 22. zákona z 29. února 1920, čís. 121 sb. z. a n. Členství v Národním shromáždění nabývá se naopak již samotnou volbou. Nasvědčují tomu tyto úvahy: Podle §u 11 zákona ze dne 29. února 1920, čís. 124 sb. z. a n. o složení a pravomoci senátu vydá ministr vnitřním senátorům ověřující list, jenž opravňuje zvoleného vstoupiti do senátu a účastniti se jeho jednání. Tento osvědčující list je tudíž aktem deklaratorním. Další ustanovení téhož paragrafu, že ono oprávnění pomíjí, byla-li volba volebním soudem prohlášena neplatnou, svědčí tomu, že, pokud rozhodnutí volebního soudu nebylo prohlášeno, dotud nelze

o členství zvoleného pochybovati, do té doby jest zvolený členem Národního shromáždění. Výkladu tomu nasvědčuje i ustanovení §u 15 zákona o volebním soudě z téhož data, čís. 125 sb. z. a n., že stížnost proti volbě nemá odkládacího účinku, z čehož plyne, že nelze považovati toho, proti němuž stížnost čelí, za nezvoleného. Zvláště důležitým jest ustanovení §ů 20 a 21 zákona o volebním soudě, že volební soud prohlásí v nálezu, v jaké míře volba se zrušuje, čímž jasně naznačeno, že základem a to jediným k nabytí členství v Národním shromáždění jest jediné vykonaná volba, kterou nutno zrušiti, má-li zvolený členství pozbyti. Sluší-li postup §u 20 zachovati i v případě ověřování voleb, jak ustanovuje § 21 téhož zákona, pak ustanovení §u 55 zákona čís. 123 sb. z. a n., které mluví o prohlášení volby za neplatnou, sluší rozuměti tak, že volba není neplatnou, nýbrž, že výrokem volebního soudu se zrušuje, ježto podle zákona o volebním soudě není výroku prohlášujícího neplatnost volby. Podle znění §§ů 20 a 21 zákona o volebním soudě působí zrušení ex nunc a nikoli ex tunc.

Pochybnosti vzbuzuje ovšem § 19 ústavní listiny Československé republiky, který mluví o tom, že o platnosti volby do sněmovny poslanecké i do senátu rozhoduje volební soud. Pochybnosti tyto však rozptýleny jsou dalším ustanovením téhož paragrafu, že podrobnosti upravuje zákon (scil. o volebním soudě). Jest tudíž řešiti otázku, zda platnost či neplatnost volby působí v případě zrušení volby volebním soudem ex nunc či ex tunc, podle ustanovení zákona o volebním soudě. Rovněž nelze za to míti, že zvolený nabývá členství Národního shromáždění a tím práva immunity teprve složením slibu. Proti tomuto výkladu svědčí zejména ustanovení §u 22 odstavec třetí ústavní listiny, že odepření slibu má v zápětí ztrátu mandátu, tedy ztrátu členství Národního shromáždění. Kdyby bylo možno zastávati náhled, že členství nabývá se teprve složením slibu, že akt nabývací jest teprve složením slibu ukončen, nebylo by třeba tohoto ustanovení, neboť zvolený nemohl by ztratiti mandát, kterého ještě nenabyl. § 24 ústavní listiny ustanovuje, že k jakémukoliv trestnímu stíhání jest třeba svolení příslušné sněmovny. N e z á l e ž í na tom, kdy byl trestný čin spáchán, rozhodným jest pouze, že trestní řízení směřuje proti osobě zvolené za člena Národního shromáždění. Bylo tudíž zmateční stížnosti generální prokuratury podle §u 33 tr. ř., vyhověti a podle §§ů 292, 479 tr. ř. uznati právem, jak se stalo.

Čís. 2432.

**Ústavní listina (zákon ze dne 29. února 1920, čís. 121 sb. z. a n.).
Imunita.**

Opatření sněmovny Národního shromáždění, jimž byl poslanec vydán soudu ku trestnímu stíhání, nepozbývá platnosti rozpuštěním sněmovny (§ 24 úst. list.).

Byl-li vydán poslanec znovu zvolen, jest v trestním řízení proti němu pokračovati, aniž by bylo znovu domáhati se jeho vydání a trestní řízení za tím účelem přerušiti.

Přerušil-li soud přes to usnesením řízení a žádal nově zvolenou sněmovnu Národního shromáždění za opětné vydání, jest ku zmateční stíž-